

Θά στρώσει κλάρες στά Ζακυνθιά τὰ περιβάλλει, θά ψήση τὸ ἀρνὶ στὴ σούβλα, πὺν νὰ γίνῃ οὐν οἶκο ὄρωμο, καὶ θά τοὺς πῆ κωθῆσθε νὰ φαίε, κ' ἔπειτα ἄς πελάεντε !..»

Ἐκαμε λοιπὸν μιά περιδεία στὰ περὶχωρα τῆς πόλεως. Πουθενά ὄμως στάνη, πουθενά κοτάδια γιὰ κλειριά, σθυστός, βουβῆς ὁ τόπος ἀπὸ βέλαια, νεφρὸς ἀπὸ σάλαγο καὶ χλιαρὸ τσιπίνων !.. Λουλούδια μόνον ὄσα θῆς, πανταγίνα ἕνα σωρὸ, καὶ μαντολίνα ἄφθονα !.. Τρώγονται τὰ μαντολίνα ὄμως ;

Ἄξιαρα ὁ Τριαντάφυλλος σκέφθηκε ὅτι στὰ ἀμπάρια τοῦ πολειμωῦ ἦσαν πρόβατα, μοσχάρια καὶ πουλερικά, γιὰ τὸ καθημερινὸ οὐσιώσι ! Καὶ ἔταν τὸ ζαλὸ εἶνε στήν πόρτα σου, γιατί νὰ τὸ ἀναζητᾷς ἐκεῖ πὺν δὲν ἰσάχαρι ;..

Τόπως λοιπὸν νοοῖς κ' ἀνέβηκε στὸ θωρητό. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα φοπιές καὶ ψησταριές, μεζεδες, κοκορέται κ' ἀρνιά, ἄλλα νὰ ψήνονται στὰ σουβλιά, κ' ἄλλα νὰ περιμένουν κρημασμένα, κνίσεις καὶ σπληνάντερα, καιάρι ὁ Τριαντάφυλλος κ' εὐχῆς καὶ θαυμασμοὶ ἀπὸ παντοῦ !..

— Νά ζῆσις, Τριαντάφυλλε !..
— Ὅ, τι ἐπιθυμῆς, λεβέντη μου !..
Ἡ πληροψία γινόταν σέ... ἀρνιά !

Ἐνα ἀρνὶ στὸ φουρνάρι γιὰ νὰ φέρῃ τὸ ψωμί, ἕνα στέν κάπελα γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸ κρασί καὶ τόσα γιὰ τὰ ἄλλα τὰ χρειώδη τοῦ γλεντιοῦ.

Κι' ὁ Τριαντάφυλλος ἔτριβε καὶ ξανατριβε τὸ πολεταθῆς μουστάρια του, ναφθορὸς οὐστός, μέσα στῆς φοπιᾶς καὶ τῆς κνίσις τὸ πέλαγος, πάσο στὸ ὅποιο σάν πατόρια γυρίζαν ἴσχιζα στὴ σουβλιά τους τ' ἀρνιά.

— Οὐρὸ καλὰ εἶνε στὸν ναυτιό. Πιὸ καλὰ κ' ἀπὸ τοῦ Λοιδωφῆρα ἀκόμα !.. ἔλεγε ὁ Τριαντάφυλλος.

Καὶ δόστον τραγοῦδια καὶ καντάδες :
*Τὸ Μεσολόγγι νὰ καὶ
κ' ἡ Πάτρα νὰ βουλιᾶξῃ
καὶ τὸν καυμῖνον Ἐπαχτο
Θεὸς νὰ τὸν φυλάξῃ.
Πῶχει κορίτσια ὄμορφα
καὶ ναῦτες παλληκάρια...*

— Γεῖα σου, λεβέντη Τριαντάφυλλε, ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς !..

— Πῶς φαίνεται ποῦναι ἄρχοντας, μορὲ τζόγις μου !

— Ἀπὸ μεγάλο σοί ! κατάλαβες ;..
Τραγοῦδιῆσαν καὶ οἱ Ζακυνθιοὶ ὕστερα :
*Τζάντε μου, τζάντε, τζάντε μου
καὶ φῶρο τοῦ λεβάντε.
Τ' ἀθή σου, μάσχος τοῦ Μαγιοῦ,
κ' ἡ πέτρα σου πριλλάντι !*

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἀνεκαλύφθῃ ἡ κλοπὴ τῶν ζῶων τοῦ πολεμωῦ, ὁ ἐξ Λοιδωφῆριον ἀμάρλλος εἶδε τὸν ἐξῆς περιεργὸ καὶ δέξιμωρος ἀλληλέγγω μεταξὺ τῶν στοιχείων τῆς φῆσεως καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ὅτι, δηλαδή : Σάν μιά φορὰ ἡ θάλασσα ἔβωσε τὸν Τριαντάφυλλο ἀπὸ τῆς ζωοκλοπῆς, τόγχα ἡ ζωοκλοπῆ ἔβωσε τὸν ἴδιο ἀπὸ τῆς θάλασσα.

Γιατὶ τὴν ἐπομένη μιά ἐπειγούσα διαταγὴ ἀποσποῦσε τὸν ἐναυτιό τῆς Βιτινιώσεως ἀπὸ τὸ ναυτιό στήν... ἀεροπορία, ὅπου δὲν ἵσχυον οὔτε καιτάρια, οὔτε πρόβατα, ἀλλὰ μόνον πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὅποια, ὡς γνωστόν, δὲν τρώνε οἱ Λοιδωφικώτες !..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

— Ἀφροῦ με, καλὲ μου ἄνθρωπε, νὰ ἐργασθῶ... Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματια πὺν πουλάς...

— Μά, κῆριε Λεβὶ, ἔχω πράγματα πὺν σὰς ἔνδιαφερόν... Καλαμαρία, πέννες, σταντόγατα...

— Μά δὲν θέλω τίποτε... Ἀδειάστε μου τὴ γονιά...

— Μά πουλάς ἀτ' ἄρα : τρώφια, ροιχα, βιβλία...

— Ἀδειάστε μου τὴ γονιά, σὰς εἶτα !..

— Πουλάς πιάνα, βιολιά, ποδιλάτα...

— Ἄκουσε ἐδῶ !.. Ἄν δὲν φύνῃς ἀμέσως, θά σφυριζῶ στὰ σκυλιά μου...

— Περιφῆμα !.. Πουλάς καὶ σφυριχτρες γιὰ τὰ σκυλιά !.. Ἀγοράστε μιά γιὰ νὰ τὰ φωνάξετε ...

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

Ἐνας Ἀγγλος κ' ἕνας Ἀμερικανὸς στοιχημάτισαν μιά μέρα ποῖος θά πῆ τὴν πὺν ἀπίθανη ἱστορία...

Πρῶτος ὁ Ἀμερικανὸς ἄρχισε νὰ λέη :

— Ἦταν μιά φορὰ κ' ἕνα καρὸ ἕνας Ἀμερικανὸς τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν ...

Μά ἀμέσως ὁ Ἑγγλέσιος τὸν διέκοψε :

— Κερδίσσατε ! φώναξε. Μὴν κἀνετε τὸν κόπο νὰ συνεχίσετε. Ἀμερικανὸς τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν εἶνε τὸ πῶ ἀπίθανο πρᾶγμα τοῦ κόσμου...

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ποῦδν τοῦ στοιχημάτος.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Μιά ἄσπρια τεῦ Μάρκ Τουαίν. Οἱ καλφράδες καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κωρυέως. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ τετραπέρατος εὐθυμεγράφος Ὁ Γερμανὸς ποιητῆς Μπόντζελς καὶ ἡ γυναίκες. Μιά ἐξυπνη ἀπάντησις. Ἡ κολοσύνη καὶ ἡ πράξις τοῦ φιλοσόφου Ἀβουζιτ. Ἐο φερμακὸ κατα τῆς μελαγχολίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Μάρκ Τουαίν, ὁ περίφημος ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος συγγράφει, κατελήφθη κάποτε ἀπὸ μιά ἀκατανίκητη περιέργεια. Ἦθελε νὰ ἀβῆ, σῶνει καὶ καλὰ, πῶς οἱ ἀρχαριοὶ μικροὶ κωρυεῖς ἀρχίζαν νὰ μαθαίνουν τὸ ἐπάγγελμά τους. Πῆγε λοιπὸν μιά μέρα σ' ἕνα κωρυεῖο, κ' ἐνὸ τὸν ἐξῆριξε ἕνας νεαρὸς κωρυεὺς, τὸν ρώτησε :

— Δὲ μοῦ λές, παλληκάρι μου, γιὰ νὰ γίνῃ κανεῖς κωρυεὺς, πρέπει βέβαια νὰ ἀρχίσῃ νὰ μαθαίνῃ ξηρίζοντας... ἀνθρώπους. Πῶς τοὺς βρίζετε ὄμως αὐτοὺς τοὺς καλόβολους πελάτες ;

— Νά σὰς πῶ, κῆριε, ἀπάντησε μὲ προθυμία ὁ νεαρὸς κάλφας. Δὲν ἔξωμ πῶς γίνεται αὐτὸ σὲ ἄλλα κωρυεῖα, μὰ στὸ δικό μου ἐδῶ νὰ πῶς τὰ ἐξεῖ κανονιστὸ ὁ μῦστοςας : Τοὺς τακτικῶς πελάτες τοὺς ξηρίζουν οἱ καλφράδες, τοὺς ἔξωμ οἱ βοηθοὶ καὶ ὅταν ἐβῆ κανεῖς ἀνεύστος μὲ φροσιγνομία κωρυεῦ, τότε τὸν παραλαμβάνουν οἱ ἀρχαριο.

— Ἄ ! ἔκανε γελώντας ὁ Μάρκ Τουαίν. Σὺ θά εἶσαι λοιπὸν σπουδαῖος τεχνίτης :

Ὁ νεαρὸς κωρυεὺς ὄμως κοίτησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ ἀπάθεια :

— Ὁ, ὄχι ! κῆριε. Σεῖς εἴσαστε... ὁ πρῶτος πὺν ἐρωτῶ !..

Ὁ Μάρκ Τουαίν ἀκούγοντάς το αὐτὸ πετάχτηκε ὀρθος καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

***

Ὁ γερομανὸς ποιητῆς Βαλδεμάρ Μπόντζελς εἶνε πλὴ ὄρωσις ἀνθρώπος καὶ σπουδαῖος κατακτητῆς γυναικείων καρδιῶν. Κάποτε λοιπὸν πὺν παραθερῆσε ἕν κάποιον κοσμικὴ λουτροπόλι, ἦταν ὅλη τὴν ὥρα περιστοιχημένος ἀπὸ ὄρωσις καὶ εὐθῖμα κορίτσια.

— Ἀγαπήτῃ μου, τοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ φίλος του βιεννέσιος ζωγράφος Γιουγκνικελ, ὁ ὅποιος παραθερῆσε στὴν ἴδια λουτροπόλι, θαρρῶ πῶς χάνετε πολὺν καιρὸ μὲ τίς γυναίκες.

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ ποιητῆς. Ὁ ἔρωτας εἶνε κ' αὐτὸς ἕνα μέρος τῆς ἐργασίας μου.

— Τότε, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ ζωγράφος γελώντας, ἐπιτρέφεῖ μου νὰ σοῦ δώσω μιά φιλικὴ συμβουλή : Μὴν ἐργάζεσαι τόσο πολὺ, γιατί γρήγορα θά πάθῃς ἀπὸ ὑπερκόπωση ἔτσι πὺν πὰς !

***

Ὁ περιώνυμος φιλόσοφος Ἀβουζιτ βρισκόταν κάποτε στὴ Γενεύη καὶ καταγιόνταν ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ σὲ βαρομετρικῆς παρατηρήσεως, τίς ὅποιες ἐσημειῖον ἐπὶ σειρᾶν 27 ἐτῶν σ' ἕνα τετραδίο.

Μιά μέρα ἡ ὑπηρετριά του, πὺν μόλις τὴν εἶχε προσλάβει, ἐσκώπεισε καὶ καθάρισε τὸ γραφεῖο τοῦ φιλοσόφου, ἐνῶ αὐτὸς ἔλειπε ἔξω.

— Τὶ τῶκαρες αὐτὸ τὸ τετραδίο πὺν ἦταν κοντὰ στὸ βαρομετρίο ; τὴν ρώτησε ὁ Ἀβουζιτ ὅταν ἐγύρισε.

— Ὁ, κῆριε ! Εἶχε κωρινῶσι ἀτ' τὴν πολεικαρία κ' ἦταν ἀκόμα το. Τὸ ἔκαμα λοιπὸν καὶ στὴ θέσι του ἔβαλα ἕνα ἄλλο καθαρὸ. Τότε ὁ ἔξωχος ἐπιστήμιον σταφῶσε τὰ χεῖρια του καὶ τῆς εἶπε μὲ μιά πικρὴ ἀπαράξια :

— Ἐξῆρις νὰ ἐλατες ; Κατέστρεψες μιά ἐργασία εἰκοσιεφτά ἐτῶν ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἄλλοτε νὰ μὴν ἀγγίξεις τίποτε μέσα στὸ γραφεῖο μου... Ἀφθαστον ἕνος δηλαδή καλοσύνης καὶ πραότητος.

***

Ὁ Λούθηρος, ὅταν κάποιος νέος τὸ ζήτησε φάρμακὸν κατὰ τῆς μελαγχολίας, τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπάντησι :

— Τὸ καλύτερο φάρμακον ἐναντιὸν κάθε θλιθερῆς σκέψεως, γιὰ τοὺς γέροντας καὶ γιὰ τοὺς νέους, εἶνε ἡ εὐθυμία καὶ τὸ θάρρος, ἡ ἀθάνα εὐθυμία καὶ τὸ ἐντιμὸ θάρρος. Μὲ αὐτὰ τὰ δυὸ μοπορεὶ κανεῖς νὰ φτάσῃ στὰ γερατεῖα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ, στὸν ὀποψήφιο περὶ ἔρωτε.— Ἄν παριστάτο ἀνάγκη νὰ περιγράφετε ἕνα γεγονός γιὰ τὸ ὅποιο δὲν ἔχετε πληροφορίες, πῶς θ' ἀρχίζατε τὸ ἄρθρο σας ;..

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— «Πληροφοροῦμεθα ἐξ ἐγκύριου πηγῆς...»

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Ὁραία. Καὶ πῶς θά τὸ τελειώνατε ;

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ.— «Μολονότι θά ἠδινάμεθα ν' ἀφιερῶσωμεν καὶ ἄλλας λεπτομερείας, ἐλλείψει χώρου ἀναγκάζομεθα νὰ μὴν τὸ πράξωμεν...»

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Λαμπρά !.., σὰς προσκαμβῶσι στὴν ἐφημερίδα μου...